

Zita
Marinová

DŮVĚŘUJ,
ale pak se moc nediv

Zita Maríniová

**DŮVĚŘUJ,
ALE PAK SE MOC
NEDIV**

Zita Maríniová

DŮVĚŘUJ,
ALE PAK SE MOC
NEDIV

© Zita Marinovová, 2011
Editor © Josef „Pepson“ Snětivý, 2011
Photographs © Monika Navrátilová, 2011
Cover & Layout © Alena Laňková, 2011

Autorská práva fotografům, popřípadě dědicům vyhrazena.

© Nakladatelství ČAS, 2011

ISBN 978-80-87470-21-3

ŽENAMI OBLETOVANÁ MUZIKÁLOVÁ HVĚZDA
DAMIEN HRADECKÝ JE STAŽEN Z TRHU
SVOBODNÝCH MUŽŮ. ZAČÁTKEM LEDNA SE
TOTIŽ OŽENIL. SŇATEK SE MU PODAŘILO
UTAJIT JEN NĚKOLIK DNÍ, NEŽ TUTO
INFORMACI POSKYTL MÉDIÍM ZDROJ Z OKOLÍ
NEVĚSTY.

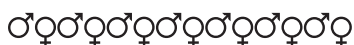
Co je to za nesmysl, to by mi přece řekla... běží Dominice hlavou, když zírání na titulní stránku barevných novin. Překvapení ovšem brzy ustupuje zvědavosti, Dominika se probírá z transu a volí na mobilu nejčastěji používané číslo.

„Ty ses vdala???“ zařve do sluchátka, jakmile se z něj ozve hlas volané osoby.

„Cože? Proč jako?“ Hermína zní překvapeně, jako by byla skutečně pořád svobodná a neměla tušení, o co jde.

„Hele, a ty nic nevíš, vid’? Tak prosím tě, teď si vypni telefon, nedívej se na internet a já jsem u tebe do patnácti minut...“ udílí Dominika pokyny. Přitom už třepe ručkou do silnice, aby zastavila taxík. Na chvíli ji přepadne pocit, že právě teď se nachází v situaci jako vystřižené ze srdcedrásajícího románu Rosamunde Pilcherové, ačkoli svým zjevem a životním stylem by spíš zapadla do Sexu ve městě. Kabát Fendi, který pěkně zakrývá několik nadbytečných zimních kilíčků, triko Replay, džíný Diesel, boty... No, boty Baťa, ale

fakt moc pěkný. Kabelka samozřejmě LV. Doma má sice i jednu od Fendi, ta by se hodila ke kabátu, jenže ta od Louise jde barevně moc pěkně k těm Baťovým botám a víc se do ní vejde. Ale to už brzdí taxi. Když Dominika zahlédne svůj odraz v jeho okně, s potěšením si všimne, že přestože je teprve deset dopoledne, nevypadá vůbec unaveně. Čemuž ovšem napomohly tmavé brýle, které zdařile skrývají stopy po včerejším poněkud nestřídmém večírku. Taky čerstvě vyfoukané blond lokny, jež považuje za svou největší devizu, udělaly svoje. Jejich včerejší nikotinové aroma by dnes nepřerazil ani parfém Bvlgari. Leč na podobné úvahy teď není čas. Zdá se, že se stalo něco, co nikdo nečekal. Tedy někdo zcela jistě ano, ale určitě ne Hermína...

DAMIENOVOU CHOTÍ SE STALA MODELKA
KLÁRA KRÁLOVÁ. PÁR SE SEZNÁMIL BĚHEM
FINÁLE LOŇSKÉHO ROČNÍKU SOUTĚŽE KRÁSY,
KDE KLÁRA ZÍSKALA TITUL DRUHÉ VICEMISS
A DAMIEN ZASEDAL V POROTĚ.

Co se asi stane, když někomu řeknete, aby nečetl noviny a nedíval se na internet? Hermína civí na článek,

z něhož se dozvídá, že se její kluk před dvěma týdny oženil. Možná to bude nějaká novinářská kachna. Pravděpodobnost, že by si několik plátků najednou vymyslelo VIP svatbu, sice není velká, ale tonoucí se stébla chytá, takže na to, aby se nezabila, než dorazí Dominika a tu zprávu zanalyzuje a ověří, tahle naděje stačí... Než bude jasno, jestli si Damien skutečně vzal za manželku nějakou pětikilovou krávu s korunkou místo mozku. A myslí tím přesně toho Damiena, který ji, Hermínu, už rok přesvědčuje, jak je krásná, chytrá, vtipná a prostě úžasná.

OBŘAD SE KONAL NA PALUBĚ JACHTY V BLÍŽE
NEURČENÉ DESTINACI U STŘEDOZEMNÍHO
MOŘE. NOVOMANŽELKA HODLÁ OD NYNĚJŠKA
UŽÍVAT PŘÍJMENÍ HRADECKÁ.

A je to venku... pomyslel si Damien a hrůzou se mu sevřely vnitřnosti při představě, co se asi stane, až si zapne telefon.

PŘED ROKEM

HERMÍNA

Rozhodla jsem se, že budu žít zdravě. Začnu tím, že se ráno nejdřív nasnídám a teprve potom si dám kafe a cigáro. Co dál? Běhání, cvičení a podobné aktivity předem vylučuji, jelikož jsem pragmatickou úvahou došla k názoru, že nejsou efektivní. Většina lidí se pohybuje kvůli docílení krásy těla. Co k tomu říct? Představte si, že máte kupříkladu boky a břicho ne zcela ideálních tvarů. Máte dvě možnosti. Buď cvičit, cvičit a cvičit a potom zhruba za rok (možná!) dosáhnete vysněných parametrů. Stojí vás to moře času a do fitka vás taky samozřejmě nebudou pouštět zadarmo. Za těch dvanáct měsíců vysolíte do pokladničky sportovního stánku klidně dvacet litrů. A teď možnost druhá – skočíte si pěkně na liposukci, kde necháte zhruba stejné peníze, ale jste sexy hned, takže ušetříte mraky času, který pak můžete věnovat okouzlování fešáků svým vylepšeným tělem. Já tedy prozatím obluzuju

exteriérem rukou chirurga nevylepšeným, leč dokážu celé hodiny surfovat po internetu a pročítat informace o plastických operacích. Toužím po nich! Je totiž neuvěřitelné, že jednotlivé ideální parametry nejsou zárukou ideálního celku. 170 centimetrů výšky, 55 kilo váhy, blond vlasy, modré oči a míry 90-60-90. To jsem já. Jenomže všechno dohromady to prostě nevypadá tak exkluzivně, jak bych chtěla. Asi s tím nějak neumím zacházet, a proto jsem taky, navzdory blízkým se Kristovým létům, pořád svobodná. V tom ale dost možná hraje roli i můj obličej. Mám totiž vrozený výraz „běžte všichni do prdele“. Což mi samozřejmě trochu znesnadňuje komunikaci s okolím. Na pohled prý působím namyšleně a nepřístupně, něco jako unylá modelka lehce za zenitem. Prostě jako kráva. Až při bližším kontaktu se zjistí (ne vždy), že jsem vtipná (často až příliš) a milá (když se mi chce).

Teď jsem ale odbočila od těch předsevzetí. Co bych měla ještě udělat, je najít si nového kluka. Prozatím se pořád tak trochu zbytečně stýkám příležitostně s tím, kterého jsem před půl rokem vyrazila ze svého bytu i budoucnosti, ale příliš mě neuspokojuje ani ta situace, ani on. Spíš se díky Martinovi jen udržuju ve cviku ohledně komunikace s opačným pohlavím. Textovka, která mi od něj právě pípla na mobilu, ve mně tudíž nevzbuzuje žádné extra nadšení a už vůbec ne očekávání. MUZU SE STAVIT? MOC SE MI STEJSKA! No...

Co bych za takovou zprávu dala před pár lety, kdy naše soužití bylo trvale jaksi nejasné a já jsem toužebně očekávala, že se to nějak vyvrbí, čili že se rozvede! A kdy jsem byla totálně hotová z jeho uličnického úsměvu, stylového blondátého rozcuchu, tak akorát pěstěných svalíků a neskutečně širokých ramen... Jenže to, co si přejete, většinou přijde až v době, kdy už o to vůbec nestojíte. Teď je můj miláček sám, bydlí v dětském pokojíčku v bytě svých rodičů a chce mě. Jenomže co už teď s ním, když v podstatě nemá možnost volby...

Jelikož jsem ale vyměklá, je mi ho líto a chci mu odepsat. Protože mě ovšem vůbec nenapadá co, odesílám nakonec místo plytkých lží fotku, na které jsem oblečená pouze do Chanelu číslo pět, jak by řekla jistá Marilyn... A protože jsem Martina na Silvestra v rámci novoročních slibů sama sobě vymazala z telefonu a nechce se mi znovu otvírat jeho rozplízlou zprávu, opisuju číslo z notýsku, v němž mám úplně všechna spojení, která kdy prošla mým soukromím i zaměstnáním. Za pár minut přichází další zpráva, která obsahuje pouze otazník. Kontroluju číslo a vidím, že jsem se o řádek překoukla. Moje fotka právě ozdobila display jisté muzikálové hvězdy. Naštěstí mužského pohlaví, takže se snad dotyčný alespoň necítí pohoršen a nebude mě žalovat za obtěžování.

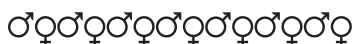

Je půl dvanácté. Posnídala jsem kremrole. No dobrá, uznávám, že Cajthamlová nebo Havlíček by nad mým jídelníčkem neplesali, ale já to časem nějak vypiluju. Teď do práce. V redakci čekají resty, v kavárně Dominika. Těžká volba...

„Kde jsi tak dlouho?“ ptá se Domča, když se těsně před jednou zjevím u našeho stolku. Má prostě víc času, než já, protože se živí jako vizážistka a většinu její pracovní náplně tvoří zušlechťování celebrit na večerní přímé přenosy, koncerty a jiné kratochvíle.

„Musela jsem dodělat nějaký články, jinak by nevyšly noviny. Máš štěstí, že jsem tak strašně dobrá a zmákla jsem to bleskem. Jen teď nevím jistě, jestli jsem v tom fofru nenapsala o jedné novince z oblasti pleťových rychlomasek, že si ji máš nechat na obličejí dvacet minut místo dvou... Snad se nikdo neosype...“ utrousím, čímž pro dnešek uzavírám své pracovní aktivity a čekám na informace z Dominičina milostného života. Jednou bych totiž ráda napsala román a není lepší inspirace, než reálné příběhy vdavekchtivých, penězpotřebných, úspěchulačných, marnivých, mazaných, zoufalých... zkrátka současných mladých žen. Jako třeba ta historka s Adamem, což je někdejší Dominičin přítel, který nejevil dost zájmu o jejich vztah, a tak si vysloužil podezření, že se věnuje i nějaké jiné, popřípadě jiným, dívčinám. Jelikož není nad jistotu, pojala Dominika vizi, že ve chvíli, kdy se Adam bude v nějakém nočním baru zaobírat takovouto nežádou-

cí zábavou, ona, upravená do nadpozemské krásy, se zcela náhodně vyskytne ve stejném podniku a přistihne ho. Pochopitelně tam nepřijde zoufale sama, ale také ne s mužem, nýbrž neškodně s kamarádkou, tedy se mnou. Kdybyste tohle vyprávěli nějakému chlapovi, jistě by se udiveně zeptal – a jak to chceš udělat??? No přece normálně... Což spočívalo v tom, že jsme se každý večer úžasně načančaly a zaparkovaly na místě s výhledem na Adamovu garáž. Další krok našeho plánu byl, že jakmile dotyčný vyjede, budeme ho sledovat, a pokud skončí v nějakém tom baru, budeme pokračovat dle vize. Strávily jsme tam asi týden. Za tu dobu se Dominičino auto slušně naplnilo obaly od baget a čokolád a prázdnými plechovkami od energy drinků, jelikož po prvním večeru prosezeném v autě bez občerstvení jsme se na následující seance dobře zásobily. Adam nevyjel ani jednou, ačkoli jindy vyrážel do víru velkoměsta téměř denně. Patrně zapracoval zákon schválnosti a jeho strážný anděl. Tahle historka patří do zlatého fondu našich příběhů, o nichž se nesmí nikdy nikdo dozvědět.

„Potřebuju vymyslet plán,“ prohlásí Dominika, ve svých sedmadvaceti už jednou rozvedená a neustále

se vrhající do dalších a dalších partnerských dobrodružství.

„Svěř se, jsem vnučka tety Sally,“ odvětim s očekáváním, že náš zlatý fond bude obohacen, a jen pro pořádek dodávám: „Akorát musíme intrikovat opatrně, abychom si nezašpinily karmu.“

„S tím si nedělej starosti, já mám bojler...“

Chvilí její laciný slovní žertík zpracovávám, než mi dojde pointa. Asi jsem ještě trochu unavená z práce. Ale k věci!

Ukázalo se, že objektem Dominičina zájmu je tentokrát hokejista, s nímž se jednou letmo potkala na svatbě společných přátel, ale který má momentálně angažmá ve Finsku. A při kontaktu na Facebooku je sice moc milý, leč s vyhledáváním konverzace se zrovna nepřetrhne. Do Prahy přijede údajně až v dubnu. Tak co s ním?

„No, do Finska ale nepoletíme, že?“ ptám se, ale v duchu mimoděk přemýšlím, jestli bych teď dostala v práci nějakou dovolenou.

„Jako že bych mu napsala, že tam musím pracovně, a jestli mi může dělat průvodce?“ Dominka chápe hned, to je na nejlepších kamarádkách bezva. Nicméně cestu na sever zavrhuje, poněvadž na ni vlastně teď, chvíli po Vánocích, nemáme ani peníze. A nakonec zavrhuje i Lumíra, jak se ten zázrak jmenuje. Necháme to na jaro.

„Co Martin?“ načíná poté Dominika téma, které je aktuální už osm let. V různých obdobích ho provázely záchvaty pláče, beznaděje a hysterie, ale teď už jsou emoce pryč. Myslím, že pro každého zmetka a pro každou událost máme jen omezené množství slz. A pokud jde o Martina, já už svůj příděl vyčerpala.

„Jo, vídáme se, asi už je fakt jen se mnou, ale je to o ničem,“ odpovím věcně.

„Spíte spolu?“

„To jo, ale moc mě to nebaví, jen když si s ním dám lajnu, tak to se pak bavím náramně. Ale do toho jdu tak třikrát za rok, takže převládá nuda a přemáhání...“

„On s tím ještě nepřestal?“ naráží Dominika na Martinovu minulost, která je nikoli sněhobílá, nýbrž, obrazně řečeno, spíš „sněhová“. Vzpomněla jsem si, jako už tolikrát v této souvislosti, na film Láska nebeská, kde starý rocker říká do kamery: „Děcka, neкупujte drogy, staňte se hvězdou a budou vám je dávat zadarmo.“ Tak to je Martinův případ. Pět minut slávy po úspěchu v televizní talentové soutěži, kdy se s ním zatočil svět a kolegové umělci ho zasvětili do kokainového tajemství. Nevěřili byste, kolik celebrit si příležitostně i pravidelně s touhle metlou lidstva zahrává. Než jsem totiž začala psát o botách a pleťových maskách, pracovala jsem ve společenském magazínu a musela chodit na všechny ty VIP večírky. Páni, já vím věci! Jenomže někteří jedinci to zkrátka

kočírují, i když se jim sem tam práší od nosu. Martin ne. Vždycky byl takový. Jakmile se do něčeho pustil, dělal to naplno a všechno ostatní šlo stranou. A tak z toho vrcholu po několika měsících letěl dolů jako namydlenej (teda spíš nasypanej) blesk. Tehdy jsem ho ještě milovala a snažila se ho zachránit. I když nejdřív mi samozřejmě vůbec nedošlo, co se děje. Až když mi to vysvětlili světaznalejší kamarádi, všechno do sebe zapadlo. V příručkách se dočtete, že závislým lidem nesmíte dávat peníze. Jenomže ono se to lehko řekne! Když před vámi někdo klečí a prosí, abyste mu půjčila dvě stovky, protože ztratil peněženku a došel mu benzín (nebo cokoli jiného), raději mu ty peníze dáte, protože nemůžete snést, aby se před vámi takhle ztrapňoval. Dotyčný pak za večer s podobným tyjátkem objede dvě tři domácnosti a záchranný pytlík je na dosah.

„Už nešnupe vrcholově, protože mu došly prachy,“ odpovídám na Dominičinu otázku. „Ale kdykoli se ta možnost naskytne a někdo to zaplatí, neodolá.“

V tu chvíli vešel do kavárny útočník hokejového klubu Jokerit Helsinky Lumír Dolf...

MARTIN

Když jsem se probudil z dopoledního podřimování, zjistil jsem, že mi Hermína vůbec neodepsala. Že bych zkusil Báru? Jenomže té dlužím prachy, to radši ne. Luce jsem nebral telefon, když jsem byl u Martiny, ta bude dělat uraženou, na to nemám náladu. Jo ale pozor, Monika je držák, ta zabere! Byla mi slušně oddaná i v dobách, kdy jsem ještě nebyl profesionální zpěvák, ale pouhý nezaměstnaný počítačový technik, příležitostný zvukař a sólista amatérské kapely. Na-tož teď, poté, co jsem skoro vyhrál Superstar. Pravda, dávno nemám prachy a už ani kšefty, což asi u třicátníka není úplná bomba, ale lidi mě pořád hodně poznávají.

MONICKO, PRIJEDES SI PRO ME? MUSIM TE VIDET! Odesláno... zpráva doručena... tak dělej, holka... PRIJEDU, BUD ZA HODINU PRED BARAKEM, NEMAM UZ KREDIT, TAK NEMUZU VOLAT. MAS

NECO NEBO PRACHY? No to fakt nemám, ale ty to s těma penízkama jistě nějak vyřešíš, napadne mě po přečtení Moničiny smsky. Jedna dvě čáry mi neuškodí, už jsem neměl fakt dlouho. Projedu telefonní seznam a najdu číslo na Luboše, uložené pod podle mě vtipným heslem „Piko go home“.

Monika má jako vždycky zpoždění. Zato já jsem před barákem jen o dvacet minut později, než jsme se dohodli. Bohužel si nemůžeme zavolat, poněvadž ani já už nemám kredit. No nic, dám si ještě cigáro, a když nepřijede, půjdu zpátky nahoru a napíšu jí z netu. Než ale stačím domyslet, co hnusného bych jí za to zpoždění napsal, zastavuje přede mnou autíčko s Moničiným nafrněným ksichtíkem za okýnkem.

„Čau, mluvila jsem s Danou, prej nám něco dá, ale musíme jí pomoci uklidit barák,“ referuje hubeňoučká Monička, která, jak koukám, od našeho posledního rande ještě víc zhubla. Pořád je na ní ale něco zvláště přitažlivého, takže odpoledne s ní strávený se určitě nedá brát jako ztracený.

„Tak jedem, kotě...“ usměju se, jak nejroztomileji umím. Nakonec se z toho vyklube pěkný den... S Monikou máme za sebou ale i dny horší. Zvlášť ten, kdy